

Jordi Oliveras: «Tothom volia ser Maradona; jo arribar al primer equip del Girona»

Exfutbolista del Girona, Salt, Banyoles, Palafrugell, Cassà, Cornellà i Sant Miquel

Carrer Major de Salt, l'autobús de la línia 3 s'atura a l'altura de la Plaça del Veïnat. Mitja dotzena de persones hi pugen. 'Ostres, tu jugaves al Girona, no?'. «Bueeeenuuu, sí...Però ja en fa molts anys d'això...», respon el conductor. És Jordi Oliveras (Cornellà del Terri, 1964), que somriu recordant vells temps. «Tenia una penya amb el meu nom i tot a la graderia de Preferent». La penya ja no hi és però la mitja cabellera rinxolada encara la duu. De fet, tota la vida ha tingut els cabells llargs menys quan va fer la mili. «Abans estava més de moda. Sempre els he portat llargs; ara en tinc menys», riu. A la mili, a Móstoles, el van esquilar i, malgrat fer algun entrenament aïllat amb el Rayo i el Castella, va perdre un any de futbol. Un any en blanc que li va servir, tanmateix, per guanyar el carnet d'autobús i, uns quants anys després, poder-s'hi dedicar professionalment. No va ser a la Masia, tampoc a les Hortes dels Maristes, ni a la residència de l'Espanyol ni a cap altre centre on els clubs tenen cura dels joves talents que capten arreu. De fet, encara no existien a mitjans dels setanta quan el Girona va quedar impressionat per com remenava la pilota. Tenia només deu anys i jugava a casa, a Borgonyà, a l'escola amb les penyes i amb el Cornellà, quan Pere Garravà, un home de futbol vinculat al Girona, s'hi va fixar i va convèncer els pares per dur-lo cap a Girona. Feia un camí diferent que el del seu germà, a qui havia fitxat el Banyoles. Un cap amunt i l'altre cap avall. Sortint d'escola al poble, el petit Oliveras agafava l'autobús i baixava a la República, antic restaurant que hi havia a Palol de Revardit, on l'esperava Garravà per dur-lo a entrenar a Girona. I així, un dia sí, l'altre també, plougués, nevés, glacés o caigués foc, va anar conreant un sentiment de pertinença cap als colors blanc-i-vermells que pocs jugadors tenen o han tingut mai. «A Cruyff el vaig veure jugar poc. Molts de la meua edat volien ser Maradona i ara la mainada només pensa a arribar al Barça, el Liverpool, el City o el Madrid. Jo no picava tan amunt. A mi m'agradava Lñaki Dautik i només volia arribar i ser titular del primer equip del Girona. Era pel que lluitava des de ben petit». De la seva generació, noms com Magaldi, Gauchia o Quico Coll que van començar de marrecs com ell també arribarien però cap tindria una trajectòria tan àmplia al primer equip, que va tastar per primer cop el març del 1984 al camp del Santboià i amb el qual, en dues etapes (83-87 i 90-92), va disputar 112 partits i marcar 24 gols. Salt, en una cessió estranya, Banyoles, també en dues etapes (87-89 i 95-97), Palafrugell (87), Vilobí (92-95), Cassà, Cornellà i Sant Miquel de Campmajor completen la trajectòria d'un migcampista ofensiu que va anar avançant la seva posició a mesura que es feia gran i a qui «mancava gol». «Si en comptes de marcar deu o dotze gols per temporada, n'hagués fet vint... I mira que tenia ocasions... Segurament hauria tingut propostes més interessants per sortir». Un dels gols més recordats, va ser un de ben estèril que no va servir per res, però que li hauria pogut canviar la vida a ell i a molts dels seus companys. Era el juny del 1992 i el Girona visitava el camp d'un Salamanca -que ja no tenia opcions de res- en la darrera jornada de la fase d'ascens a Segona A conscient que guanyant, pujava. Una victòria necessitava només per no haver d'estar pendent de què feia el Vila-real contra el Linense. I Oliveras va fer el 0-1 al minut 6. «La majoria érem gironins. En Darnés, Planagumà, Fabregó, Sagué, Juli, jo...Hi havia la base per una cosa maca. Si s'hagués gestionat més bé tant de dins com de fora, hauria estat molt diferent. Tot era molt incert. Va faltar algú que ens digués, va nois, guanyem i pugen que l'any que ve tastareu el futbol professional a Segona A». La llegenda diu que aquell dia el Vila-real va primar el Salamanca per derrotar el Girona. «Es va comentar que tenien tres milions de pessetes (18.000 euros a repartir). Recordo que a la mitja part (0-1) el vestidor semblava el mercat de tanta gent que hi havia. Directius, l'alcalde Nadal, quasi no s'hi cabia...». Al final, el Salamanca va remuntar el partit (2-1) i el Vila-real va pujar a Segona A. «Nosaltres hi arribàvem en quadre, amb molts lesionats i sancionats, però si s'hagués fet bé, hauria estat diferent. Recordo

que els jugadors del Salamanca ens deien 'a nosaltres ens és igual qui pugui'». Aquell dia va estar a punt de ser l'heroi de l'ascens i tocar la Segona A. També va estar-hi a prop quan el Valladolid va trucar a la porta de Montilivi però el Girona va demanar 25 milions de pessetes (150.000 euros). «Al final van fitxar Vicente Engonga que jugava al mateix grup que nosaltres a l'Sporting Maonès. Ell va arribar a Primera i a ser internacional». També es va parlar de l'Espanyol, però va ser l'Hèrcules qui més va insistir. Al final però, res. «Als de Girona, ens costava sortir depèn d'on. Jo ja treballava i tenia la vida aquí». Tant és així que aquell 1992 va fitxar pel Vilobí, «tip de fer llargs viatges» amb ...sí, autobús. De la seva carrera, no en canviaria res. Bé, potser només haver tingut «més punteria» de cara a gol. Res més. Algun dia potser també hauria pogut anar a dormir més aviat, però tothom ha estat jove. El futbol li va permetre ser ben feliç, «fer grans amistats» i sobretot «complir el somni d'arribar al primer equip del Girona».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/03/02/jordi-oliveras-tothom-volia-maradona-127356108.html>